

Húsvéti Vigília B

*Ó valóban áldott éj,
mert ekkor lép frigyre isteni és emberi,
földi és mennyei! (A húsvéti örömeinkből)*

A húsvéti örömeink rövidebb szövege

Az égben immár ujjongva zengjen az angyalok kórusa, és ujjongjanak Isten csodálatos művei: fölséges nagy Királyunk győzelmét bűgő kürtnek hangja áldva áldja! A föld is örvendjen, hogy ekkora fényár sugárzik rája, és a nagy Király örök tündöklése árad el rajta; érezze meg az egész nagy világ: már tovatűnt a bűnek árnya! És vígság töltse el szent anyánkat, az Egyházat, hogy ilyen fényesség ragyog benne, visszhangozzék a nép szent éneke, bátran töltse be az Isten házát!

Valóban méltó és igazságos, hogy a láthatatlan, mindenható Atyaistent, és egyszülött Fiát, a mi Urunkat, Jézus Krisztust a szív és lélek minden érzésével és zengő szóval áldjuk. Ő leróta helyettünk az örök Atyának mindazt, amivel Ádám tartozott, s az ősbűn zálogát kiváltotta szent vérenek árán. Mert abban áll a húsvét ünnepe, hogy igaz húsvéti Báránynkat megölték értünk, s az ő vére lett a szent jel hívő népe házain. Áldott éj, mert ekkor hoztad ki az ősatyákat, Izrael fiait Egyiptomból, száraz lábbal a Vörös-tengeren átvitted őket.

Áldott ez az éjszaka, mert ekkor oszlatta szét a tűzoszlop sugárzó fénye a bűn minden árnyát.

Áldott ez az éjszaka, mely ma szerte az egész világon a Krisztusban hívőket a világ tévelygéseitől és a bűnök homályától elválasztván a kegyelemnek átadja s a szentek közösségébe kapcsolja őket.

Áldott éj, a halál bilincset ekkor törte szét Krisztus, és az alvilág mélyéről mint győző tért vissza. Mert semmit sem érne földi életünk, ha a megváltás ránk nem árad. Ó milyen csodálatra méltó atyai jóságod hozzánk! Ó kimondhatatlan szeretet és jóság, hogy a szolgát megmentesd, Fiadat sem kímélted érte. Lám, mennyire szükséges volt Ádám vétke, hogy Krisztus legyen váltságának díja! Ó szerencsés vétek, hogy ilyen hatalmas és fölséges Megváltót kívánt és érdemelt!

E szentséges éjszaka számúzi vétkünket, lemossa minden bűnünket, a bűnbánóknak ártatlan szívet ad, a szomorkodóknak vigaszt kínál. Ó valóban áldott éj, mert ekkor lép frigyre isteni és emberi, földi és mennyei!

Ez éjszakáért fogadd el tehát, mennyei szent Atyánk, a dicséret esti áldozatát tőlünk: a méhek viaszából készült gyertyát a néked szolgáló papság által ünneplő szent Egyházad nyújtja néked.

Most kérünk tehát, Urunk, téged, hogy ne aludjék ki ez a gyertyaláng, melyet néked áldozunk, és el nem fogyó tiszta fénnel űzze távol lelkünkötől az éj minden árnyát. Mint jó illatú áldozatot, fogadd el tőlünk, és világossága az égi fényekkel olvadjon egybe! Fénylő lángját találja égve a szép hajnalcsillag: az örök Hajnalcsillag, ki soha nem lát alkonyt: a te Fiad, Jézus Krisztus, ki visszatérve a sírból, az emberi nemre szelíden árasztja a megváltás fényét, él és uralkodik mindörökkön-örökké. Ámen.

1. Olvasmány

Teremtés 1,1 – 2,2

Kezdetben teremtette az Isten az eget és a földet. A föld puszta volt és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött.

Isten szólt: "Legyen világosság", és meglett a világosság. Isten látta, hogy a világosság jó. Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől. A világosságot nappalnak nevezte Isten, a sötétséget pedig éjszakának. Aztán este lett és reggel: az első nap.

Isten újra szólt: "A vizek közepén keletkezzék szilárd boltozat, és alkosson válaszfalat a vizek között." Úgy is lett. Isten megalkotta a szilárd boltozatot, és elválasztotta vele a boltozat fölötti és a boltozat alatti vizeket. Isten a boltozatot égnek nevezte. És este lett és reggel: második nap.

Isten ismét szólt: "Gyűljenek össze az ég alatti vizek egy helyre, és emelkedjék ki a száraz." Úgy is történt. Isten a szárazat földnek nevezte, az összefolyt vizeket pedig elnevezte tengernek. És Isten látta, hogy ez jó.

Akkor megint szólt Isten: "Teremjen a föld zöldellő növényeket, amelyek termést hoznak, fákat, amelyek magot rejtő gyümölcsöt teremnek a földön." Úgy is lett. A föld zöldellő növényeket termett, amelyek termést hoznak fajuk szerint, és fákat, amelyek gyümölcsöt érlelnek, amelyekben magvak vannak a fajtának megfelelően. Isten látta, hogy ez jó. Este lett és reggel: a harmadik nap.

Akkor megint szólt Isten: "Legyenek világító testek az égbolton, s válasszák el a nappalt az éjszakától. Határozzák meg az ünnepeket, a napokat és az éveket. Fényeskedjenek az égbolton, s világítsák meg a földet." Úgy is lett. Isten megteremtette a két nagy világítót. A nagyobbik világítót, hogy uralkodjék a nappalon, és a kisebbik világítót, hogy uralkodjék az éjszakán, s hozzá még a csillagokat. Isten az égboltra helyezte őket, hogy világítsák meg a földet, uralkodjanak a nappal és az éjszaka fölött, s válasszák el a világosságot meg a sötétséget. Isten látta, hogy ez jó. Este lett és reggel: a negyedik nap.

Isten szólt: "A vizek teljenek meg élőlények sokaságával, az égen, a föld felett, az égbolt alatt pedig röpködjenek madarak." Isten megteremtette fajtájuk szerint a nagy tengeri állatokat és mind az élőlényeket, amelyek mozognak vagy a vízben úszkálnak. És a röpködő madarakat is, ugyancsak fajtájuk szerint. Isten látta, hogy ez jó. Isten megáldotta őket, és így szólt: "Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a tengerek vizét, s a madarak is szaporodjanak a földön." Este lett és reggel: az ötödik nap.

Aztán szólt Isten: "Hozzon elő a föld élőlényeket fajuk szerint: háziállatokat, csúszómászókat és mezei vadakat fajuk szerint." Úgy is történt. Isten megteremtette a mezei vadakat fajuk szerint, a háziállatokat fajuk szerint és az összes csúszómászót a földkerekségen, fajonként. Isten látta, hogy ez jó.

Isten így szólt: "Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá. Ő uralkodjék a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog". Isten megteremtette az embert saját képmására: Isten képmására teremtette őt: férfinak és nőnek teremtette őket.

Isten megáldotta őket és ezt mondta nekik: "Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és minden állat felett, amely a földön mozog". Azután ezt mondta Isten: "Íme, nektek adok minden növényt az egész földön, amely magot terem, és minden fát, amely magot rejtő gyümölcsöt érlel, hogy táplálékotok legyen. A mező vadjainak, az ég madarainak s mindennek, ami a földön mozog és lélegzik, minden növényt táplálékul adok." Úgy is történt. Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott. Este lett és reggel: a hatodik nap. Így készült el a föld, az ég, és minden, ami benne van. Isten a hetedik napon befejezte művét, amit alkotott. A hetedik napon megpihent munkája után, amit végzett.

2. Olvasmány

Teremtés 22, 1-18

Isten próbára tette Ábrahámot és így szólt hozzá: "Ábrahám, Ábrahám!" "Itt vagyok" – felelte. Akkor ezt mondta neki: "Vedd egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot, menj Morija földjére, s ott mutasd be égőáldozatul azon a helyen, amelyet majd mutatok neked."

Másnap reggel Ábrahám korán fölkelt, fölnyergelte szamarát, magával vitte két szolgáját és a fiát, Izsákot. Miután fát hasogatott az égőáldozathoz, fölkerelkedett és elindult a hely felé, amelyet Isten mondott neki. A harmadik napon Ábrahám fölemelte szemét, és messziről meglátta a hegyet. Ábrahám ezt mondta a szolgáltnak: "Maradjatok itt a szamárral. Én és a fiam elmegyünk imádkozni és utána visszatérünk hozzátok."

Ábrahám tehát fogta az égőáldozathoz szükséges fát, s fia, Izsák vállára adta, ő pedig kezébe vette a tüzet és a kést. Így mentek egymás mellett. Akkor Izsák megszólította Ábrahámot: "Atyám!" Ő válaszolt: "Igen, fiam!" Erre Izsák azt mondta: "Íme, itt a tűz és a fa, de hol a bárány az égőáldozathoz?" Ábrahám így felelt: "Isten majd gondoskodik a bárányról az égőáldozathoz." Így mentek tovább egymás mellett.

Amikor megérkeztek a helyre, amelyet Isten mondott neki, Ábrahám megépítette az oltárt, rárakta a fát, megkötözte a fiát, és az oltárra helyezte fára tette. Akkor Ábrahám kinyújtotta kezét, és vette a kést, hogy feláldozza a fiát.

De az Úr angyala rászólt az égből, és azt mondta: "Ábrahám, Ábrahám!" "Itt vagyok" – felelte. Az angyal folytatta: "Ne nyújtsd ki kezedet a fiú felé, és ne árts neki. Most már tudom, hogy féled az Istent, és egyetlen fiadat nem tagadtad meg tőlem." Amikor Ábrahám fölemelte szemét, látott egy kost, amely szarvánál fogva fennakadt a bozótban. Ábrahám odament, megfogta a kost és feláldozta égőáldozatul fia helyett. Ábrahám így nevezte a helyet: "az Úr gondoskodik", ezért mondják mind a mai napig: "a hegyen, ahol az Úr gondoskodik".

Azután az Úr angyala az égből másodszor is szólt Ábrahámhoz, és mondta: "Magamra esküszöm – ez az Úr szava –, hogy mivel ezt tetted, és egyetlen fiadat nem tagadtad meg tőlem, gazdagon megáldalak. Utódaidat megsokasítom, mint

az ég csillagait és mint a tengerpart fövenyét; utódait elfoglalják majd az ellenség kapuját. Utódaid által nyer áldást a föld minden népe, mivel hallgattál a szavamra."

3. Olvasmány

Kivonulás 14,15 – 15,1

Amikor Izrael fiai látták, hogy az egyiptomiak üldözik őket, nagyon megijedtek, és az Úrhoz kiáltottak.

Az Úr így szólt Mózeshez: "Miért kiáltasz hozzám? Parancsold meg Izrael fiainak, hogy induljanak. Te pedig emeld fel botodat, nyújtsd ki kezedet a tenger fölé, és válaszd ketté, hogy Izrael fiai száraz lábbal átmelessenek rajta. Én azonban megkeményítem a fáraó szívét, erre utánuk siet, s akkor majd megmutatom dicsőségemet a fáraón, egész seregén, harcszekerein és lovasain. Az egyiptomiak megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha majd megmutatom dicsőségemet a fáraón, a szekerein és a lovasain."

Akkor az Isten angyala, aki az izraeliták előtt járt, megváltoztatta helyét és mögéjük vonult. A felhőoszlop, amely előttük volt, mögöttük ereszkedett le, s az egyiptomiak serege és az izraeliták tábora között helyezkedett el. A felhő sötét maradt, s az éjszaka elmúlt anélkül, hogy a két sereg közeledett volna egymáshoz.

Mózes ekkor kinyújtotta kezét a tenger fölé. Az Úr egész éjjel tartó erős keleti széllel visszaszorította a tengert és kiszárította. A víz kettévált és Izrael fiai a száraz tengerfenéken átvonultak, miközben a víz jobb és bal felől úgy állt, mint a fal. Az egyiptomiak utánuk vetették magukat, s a fáraó minden lova, harci szekere és lovasa utánuk ment a tengerbe.

A reggeli őrség idején az Úr a tűz- és felhőoszlopból rátekintett az egyiptomiak seregére és megzavarta őket. Akadályozta a szekerek kerekét, ezért csak bajjal jutottak előre. Az egyiptomiak kiabálni kezdtek: "Meneküljünk Izrael fiai elől, mivel az Úr harcol értük az egyiptomiak ellen".

Az Úr pedig így szólt Mózeshez: "Nyújtsd ki kezedet a tenger fölé, hogy a víz visszazúduljon az egyiptomiakra, szekereikre és lovasaikra". Mózes kinyújtotta kezét a tenger fölé. Erre a víz napkeltekor visszaáramlott a régi helyére, amikor az egyiptomiak éppen arra menekültek. Az Úr besodorta őket a habok közepébe. A víz visszaömlött és ellepte a szekereket, a lovasokat és a fáraó egész népét, amely utánuk nyomult a tengerbe. Senki sem maradt életben közülük. Izrael fiai azonban száraz lábbal mentek át a tengeren, miközben a víz tőlük jobbra és balra úgy állt, mint a fal.

Így mentette meg az Úr azon a napon Izrael fiait az egyiptomiak hatalmától. Az izraeliták látták az egyiptomiakat holtan feküdni a tenger partján. Izrael fiai tanúi voltak a nagy tettnek, amelyet az Úr az egyiptomiakon véghezvitt. A népet félelem töltötte el az Úr színe előtt, és hittek az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.

Akkor Mózes Izrael fiaival együtt ezt az éneket énekelte az Úrnak: Énekeljünk az Úrnak, mert dicsőség övezi: a lovat és lovasát a tengerbe vetette.

4. Olvasmány

Izajás 54,5-14

Az Úr így szól Jeruzsálemhez: Maga a Teremtőd lesz hitvesed, a Seregek Ura az ő neve. Izrael Szentje lesz a Megváltód, akit az egész föld Istenének nevez. Igen, visszahív téged az Úr, mint egy elhagyott és bánkódó lelkű asszonyt, mint ifjúkorban eltaszított feleséget, – a te Istened mondja ezt. Igaz, elhagytalak egy röpke pillanatra, de most nagy irgalommal visszafogadlak. Amikor haragom fölgerjedt, egy pillanatra elrejtettem előled arcomat. De most örökre szóló irgalommal megkönyörülök rajtad. Az Úr mondja ezt, a te Megváltód. Úgy vagyok most, mint Noé napjaiban, amikor megesküdtem, hogy Noé vízözöne nem borítja el többé a földet. Ugyanígy esküszöm, hogy többé nem haragszom rád, és nem is fenýítelek meg. Mert a hegyek megindulhatnak, és megrendülhetnek a halmok, de az én szeretetem nem hagy el téged, és veled kötött békeszövetségem nem inog meg soha. Az Úr mondja ezt, aki megkönyörült rajtad.

Ó, te szegény, akit annyi vihar tépett, s akinek nincs vigasztalása! Íme, drágakövekre helyezem falaidat, és zafírokra rakom le alapodat. Rubinból csinállok neked bástyákat, kristályból kapukat és drágakövekből falakat. Fiaid mindnyájan az Úr tanítványai lesznek, békés jólétet adok gyermekeidnek. Igazságosság lesz az alapod, és elkerül a nyomorúság, nem kell hát semmitől félned. Elkerül a rettegés, hozzád nem is közelíthet.

5. Olvasmány

Izajás 55,1-11

Így szól az Úr: Ti szomjazók, gyertek a vízhez mind, és bár nincsen pénzetek, siessetek ide! Vegyetek ingyen gabonát és egyetek, vagyetek pénz nélkül bort és tejet. Miért költitek a pénzt arra, ami nem kenyér, és a keresetet arra, ami nem lakat jól? Hallgassatok ide, figyeljetek rám, akkor jó ételt esztek, és kövér falatokban lesz részetek.

Fordítsátok felém fületeket és gyertek ide hozzám; hallgassatok rám, és élni fog lelketek. Örök szövetséget kötök veletek a Dávidnak megígért irgalom jegyében. Íme, tanúvá tettelek a népek előtt, vezérré és parancsolóvá a nemzetek fölött. Olyan nemzeteket hívsz majd meg, amelyeket nem ismertél, és olyanok sietnek hozzád, akik nem ismertek, az Úrért, a te Istenedért, Izrael Szentjéért, aki majd megdicsőít.

Keressétek az Urat, amíg megtaláljátok, hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a gonosz, és gondolatait a bűnös, térjen vissza az Úrhoz, mert megkönyörül rajta, Istenünkhöz, mert bőkezű a megbocsátásban. Hiszen az én gondolataim nem a ti gondolataitok, az én utaim nem a ti utaitok – mondja az Úr. Igen, amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, az én gondolataim – a ti gondolataitoknál.

Amint az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi, hogy magot adjon a magvetőnek és

kenyeret az éhezőknek, éppúgy lesz a szavammal is, amely ajkamról fakad. Nem tér vissza hozzám, eredménytelenül, hanem végbe viszi akaratomat, és eléri, amiért küldtem.

6. Olvasmány

Bánuk 3,9-15.32 – 4,4

Halld meg, Izrael, az élet törvényét, figyeljetelek, hogy szert tegyetek a tudásra! Izrael, miért vagy ellenséged országában, miért? Miért öregedsz meg idegen földön? Miért szennyezed be magad halottakkal, miért számítanak azok közé, akik leszállnak az alvilágba? Mert elhagytad a bölcsesség forrását! Ha az Úr útján jártál volna, akkor békében laktál volna, akkor békében laktál mindörökké. Tanuld meg, hol van a tudomány, hol az erő, hol az értelem, s akkor megtudod azt is, hol a maradandóság és az élet, hol a szem ragyogása és a béke. De ki fedezte föl ezek helyét, és ki hatolt el kincseikhez?

Mindezt ismerte az, aki mindent tud, ő átvizsgálta értelmével; ő, aki mindörökre megalkotta a földet, és betöltötte élőlényekkel; ő, aki küldi a fényt, és az eljön, de ha visszahívja, az remegve engedelmessé válik. A csillagok vidáman ragyognak helyükön, de ha ő szólítja őket, azt felelik: "Itt vagyunk!" Vidáman csillognak alkotójuk előtt.

Ő a mi Istenünk, senki sem hasonlít hozzá! Ő felkutatta a tudás minden útját, s átadta Jákobnak, szolgájának, és Izraelnek, akit szerettet. Így jelent meg a földön és társalgott az emberekkel. Isten parancsainak könyve az, a törvény, amely örökre megmarad. Aki megtartja, élni fog, aki elhagyja, meghal.

Térj vissza, Jákob, és öleld magadhoz, jári fényének világosságában! Ne engedd át dicsőségedet másnak, és kiváltságodat más népeknek. Boldogok vagyunk mi, Izrael fiai, mert Isten tudunkra adta, hogy mi kedves előtte.

7. Olvasmány

Ezekiel 36,16-17a.18-28

Az Úr szózatot intézett hozzám: "Emberfia, Izrael háza a saját földjén lakott, de beszennyezte életmódjával és tetteivel. Ekkor rájuk zúdítottam haragomat a vér miatt, amelyet ontottak az országban, és a bálványok miatt, amelyekkel tisztálanná tették azt. Szétszórtam őket a népek közé, és szétszélesztettem az országokban. Életmódjuk és tetteik szerint ítélkeztem fölöttük. A népek között, ahova kerültek, megszenségtelenítették szent nevemet, hiszen azt mondják róluk: 'Ez az Úr népe, az ő földjéről jöttek ki.' De tekintettel voltam szent nevemre, amelyet Izrael háza megszenségtelenített a népek között, ahova került. Ezért mondd meg Izrael házának: Ezt mondja az Úr, az Isten: Nem miattatok teszem ezt, Izrael háza, hanem szent nevemért, amelyet megszenségtelenítettek a népek között, amelyek közé kerülnétek. Szentté teszem nagy nevemet, amelyet gyalázat ért a népek között, amelyet megszenségtelenítettek közöttük. Akkor

majd megtudják a népek, hogy én vagyok az Úr – mondja az Úr, az Isten –, amikor a szemük láttára megmutatom rajtatok, hogy szent vagyok. Kihozlak titeket a népek közül, összegyűjtelek minden országból, és visszaviszlek saját földetekre. Akkor majd tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok minden tisztátalanságtól, s minden bálványtól megtisztítalak benneteket.

Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek, kiveszem testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet oltom belétek, és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint éljete, és szemetek előtt tartsátok törvényeimet, és hozzájuk igazodjatok. Abban az országban laktok majd, amelyet atyáitoknak adtam, s az én népem lesztek, én meg a ti Istenetek leszek."

Szentlecke

Rómaiakhoz 6,3-11

Testvéreim! Mi, akik Krisztus Jézusra megkeresztelkedtünk, az ő halálára keresztelkedtünk meg. A keresztségben ugyanis eltemetkeztünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsőségére feltámadt a halálból, úgy mi is új életre keljünk. Mert ha halálának hasonlóságában egybenőttünk vele, akkor feltámadásában is egy leszünk vele.

Hiszen tudjuk, hogy a régi embert bennünk azért feszítették vele együtt keresztre, hogy a bűnös test elpusztuljon, és ne szolgáljunk többé a bűnnek. Aki így meghalt, megszabadult a bűntől.

Ha Krisztussal meghaltunk, hisszük, hogy vele együtt élünk is. Tudjuk ugyanis, hogy Krisztus feltámadt a halálból, és többé nem hal meg: a halál nem uralkodik többé rajta. Halálával egyszer s mindenkorra meghalt a bűnnek, de életével Istennek él.

Úgy tekintsétek tehát magatokat, mint akik meghaltatok a bűnnek, és most az Istennek éltek, a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Evangelium

Márk 16,1-7

Amikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja és Szalóme drága keneteket vásároltak, és elmentek, hogy megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján, kora reggel, amikor a nap felkelt, a sírhoz mentek.

Ezt mondták egymásnak: "Ki fogja nekünk elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?" De amikor odanéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt.

Bementek a sírba, és egy fehér ruhába öltözött ifjút láttak, amint ott ült jobb felől. Megrémültek, de az megszólította őket: "Ne féljete! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keresite. Feltámadt, nincs itt! Nézzéte, itt van a hely, ahová temették. Siessete, és mondjátok meg tanítványainak és Péternek: Elöttete megy Galileába. Ott meglátjátok majd őt, amint megmondta nektek."

Húsvét – Újjászületés (Nagyszombat)

Aki a Nagyszombatot valóban kibírja, az a Húsvétot is intenzívebben ünnepelheti meg. Húsvét a halál legyőzésének ünnepe az élet által. Krisztus halál feletti győzelme azt is jelenti, hogy bennünk az élet erősebb a halálnál. Az igazi életet többé nem lehet megölni.

Húsvét éjszakáján az ünneplés ismét a sötéttel kezdődik – saját sötétségünk tükrét látjuk. Majd a sötét éjszaka közepén, a szív sötétségének mélyén felgyúl egy fény, amely szívünk minden zugába behatol, és minden sötétséget, az élettelen részeinket, minden félelmünket és ürességünket be akar világítani. Erőtéljes, eleven képekben hallhatjuk az Exultetet, mit jelent ez a fény és mit akar még ezen az éjszakán bennünk véghezvinni.

A húsvéti gyertya fényénél meghallgatjuk a világ és megváltásunk egész történetét. Hallunk Istenről, aki a semmiből életet teremt, és aki bennünk is életet teremthet. Meghallgatjuk a kivonulás történetét a szolgaság földjéről, az átkelést a Vörös-tengeren, ahol a fegyverek, amelyekkel védekezünk a páncélok, amelyekkel körülbástyázzuk magunkat, a hullámokba vesznek. Nem kell már felvérteznünk magunkat és védekeznünk, élhetünk. Hallhatjuk, Isten hogyan fáradozik különböző helyzetekben az Ő népéért, jót tesz vele, és mindig újra visszahozza az életbe – mint ahogy ezt mindnyájunkkal teszi.

Negyven nap után először ismét felhangzik az alleluja. Az éneklésben fejüinktől a szívünkig hatol, egész testünket eltölti a feltámadás. Érezzük, hogy a Feltámadott valóban köztünk és bennünk van. A sír nyitva áll. Krisztus feltámadott, velem támad fel, és velem együtt jön ki a sírból. Valami új kivirágzik bennem.

Az Eucharishtiában a feltámadás új életét esszük és isszuk. A közös étkezés tanúságot tesz arról, hogy minden étkezés a Feltámadottal köt össze bennünket. A természetben tett séta a körülöttünk virágzó teremtésben is megmutatja a Húsvétot. A természet újra megmutatja Isten hatását életünkön. Az élet tavasszal kivirágzik, ősszel újra meghal, de ebben az újrakezdésben egy soha meg nem haló élet ígérete rejlik, az örök tavasz, az örök Húsvét ígérete.

(A.Grün / M.Reepen, "Gyógyító Egyházi Év" könyve alapján összeállítva)

"A feltámadt Krisztus magában hordozza az új emberséget:

Isten utolsó gyönyörű igenje az új emberre.

Bár az emberség még a régi módon él,

már túl van a régin,

bár még a halál világában él,

már túl van a halálon,

bár még a bűn világában él,

már túl van a bűnön.

Az éjszaka még nem múlt el,

de már virrad." (D. Bonhoeffer)